

בש"פ 5711/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5711/19

לפני: כבוד השופט י' עמית

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי תל
אביב יפו בתיק 57344-05-19 שניתנה ביום
15.7.2019 על ידי כבוד השופטת מ' סוקולוב

תאריך הישיבה: ט' באלול התשע"ט (9.9.2019)

בשם המבקש: עו"ד מרדכי למברג
בשם המשיבה: עו"ד נורית הרצמן

החלטה

1. המבקש הורשע בשנת 2014 בריבוי עבירות של מעשים מגונים בזמן נסיעה באוטובוס (ת"פ (שלום ת"א) 59171-05-13; קדמה לכך הרשעה בנסיבות דומות בת"פ (שלום נתניה) 31656-03-11). ביום 5.1.2016 ניתן בעניינו של המבקש צו פיקוח למשך שלוש שנים, לפי סעיף 12 לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006 (להלן: החוק). במסגרת צו הפיקוח, נאסר על המבקש להתנייד באוטובוס שלא בנוכחות בגיר המודע לעבירות.

לקראת פקיעת תוקפו של צו הפיקוח, הוגשה הערכת מסוכנות שעל פיה מסוכנותו של המבקש נותרה גבוהה, והמשיבה ביקשה להאריך את תוקפו של צו הפיקוח. כמו כן, המשיבה ביקשה להוסיף לצו הפיקוח איסור על צריכת אלכוהול ולחייב את המבקש להציג ליחידת הפיקוח מסמכים אודות מצבו הפסיכיאטרי.

2. בית משפט השלום (השופט ע' דרויאן-גמליאל) התיר למבקש לחקור את מעריכות המסוכנות שנדרשו לעניינו במרוצת השנים, ובית המשפט אף ציין בהחלטתו כי איפשר למבקש "להאריך מאוד בחקירות הנגדיות כדי למצות כל

נתיב או משעול". בהחלטה צוין כי המגבלה על נסיעה באוטובוס אמנם מכבידה על המבקש, אך נקבע כי חומרת הסיכון מחייבת להעדיף את האינטרס הציבורי ולהאריך את תוקף הצו בשנתיים נוספות. עם זאת, בית המשפט דחה את הבקשות להוסיף מגבלות לצו הפיקוח (פע"מ 6187-11-18).

ערר על החלטתו של בית משפט השלום נדחה בהחלטתו של בית המשפט המחוזי (השופטת העמיתה מ' סוקולוב) מיום 15.7.2019. בית המשפט קבע כי רמת מסוכנותו של המבקש "נותרה גבוהה כשהיתה", ועל אף הפגיעה הקשה במבקש, "לא ניתן להשיג את מטרת הפיקוח באמצעים אחרים דרסטיים פחות". לפיכך נדחה הערר (ע"ח 57344-05-19).

3. במסגרת הבקשה שלפניי, המבקש הדגיש כי הוא סובל מהפרעה פסיכיאטרית, ואת העבירות הוא ביצע בתקופה שבה חדל לקחת תרופות. לטענתו, יש לכך תימוכין בהערכת המסוכנות הראשונה שנערכה בעניינו, והערכות המסוכנות הנוספות נערכו על-ידי קרימינולוגיות קליניות ולא על-ידי פסיכיאטר. לשיטתו של המבקש, יש לקבוע כלל שלפיו הערכת מסוכנות לחולה נפש תיערך רק על-ידי מומחה לפסיכיאטריה. המבקש הוסיף כי ידו אינה משגת לממן בדיקה פסיכיאטרית באופן פרטי. אשר למגבלה שנקבעה בעניינו, טען המבקש כי בנסיבותיו המיוחדות, האיסור כופה עליו להישאר בביתו. לטענתו, ראוי לרכך את המגבלה ולהתיר למבקש לנסוע באוטובוס לאחר שיודיע על כך מראש למפקח. לבסוף, העלה המבקש טענות כנגד נימוקי הערכת המסוכנות האחרונה שבוצעה בעניינו.

4. דין הבקשה להידחות.

גם לאחר ששמעתי את טענות המבקש בדיון, לא השתכנעתי בקיומה של עילה למתן רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי לדחות את הערר.

נקודת המוצא לדיון היא הערכת המסוכנות האחרונה שקובעת מסוכנות גבוהה. איני נדרש לפרט את תוכן הדברים, אך נראה כי נעשתה הערכה יסודית ומקיפה. בנוסף, נוכח נסיבותיו האישיות של המבקש הפגיעה בו אכן אינה קלה, אך לא התרשמתי כי "האיסור כופה עליו להישאר בביתו", וראוי להזכיר כי המגבלה מצומצמת וקשורה קשר הדוק לנסיבות ביצוע העבירות.

לזו טענתו של המבקש, הוא כי העבירות בוצעו עקב מחלת נפש בתקופה שבה נמנע מטיפול תרופתי, ומכיוון שכיום הוא מטופל ומפוקח – אין חשש להישנות העבירות. טענה זו לוקה במספר כשלים מצטברים. ראשית, אין ביסוס מספק לקיומו של קשר סיבתי בין מחלתו של המבקש לבין ביצוע העבירות. בזמנו, גם המבקש לא טען לכך (כיום הוא מסביר שעשה כן מפני שחשש מפני אשפוז כפוי). המבקש נסמך בהקשר זה על הערכת המסוכנות הראשונה (משנת 2012) – ואולם, כל שנאמר שם הוא כי מדובר ב"אפשרות סבירה" (עמ' 9; בעמ' 10-11 הוזכרה המחלה כגורם סיכון לעתיד אך לא נקבע קשר סיבתי לעבירות שבוצעו בעבר). לא למותר לציין כי גם הערכת מסוכנות זו נערכה על-ידי קרימינולוגית קלינית ולא על-ידי פסיכיאטר.

שנית, גם היום לא עלה בידי המבקש להציג אסמכתא לכך שהוא מטופל באופן סדיר (לכאורה אף נמצאה אינדיקציה הפוכה, בעמ' 13 להערכת המסוכנות האחרונה), ואין בידינו ראיה כלשהי לכך שהוא מקפיד על טיפול

תרופתי. למעשה, בה בעת שהמבקש טען לטיפול תרופתי אפקטיבי, הוא גם התנגד לבקשת המדינה להיחשף למסמכים הרפואיים (עמ' 79 לפרוטוקול הדיון בבית משפט השלום).

לבסוף, אין מקום לטענה העקרונית כי הערכת המסוכנות היתה צריכה להיעשות בידי פסיכיאטר דווקא, שכן תנאי הכשירות של מעריכי מסוכנות נקבעו על-ידי המחוקק בסעיף 5 לחוק.

בשולי הדברים אציין כי לא נדרשתי לשאלת האפשרות העקרונית להגיש בקשות רשות ערר בכגון דא, ובנסיבות העניין איני מביע עמדה (ראו בהקשר זה: בש"פ 2703/14 פלוני נ' מדינת ישראל (19.6.2014); בש"פ 1820/18 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (29.3.2018), וכן האסמכתאות שהוזכרו בשני המקרים).

5. סוף דבר: לא זו בלבד שלא מצאתי הצדקה ליתן למבקש רשות לערור, לאחר שבחנתי את נסיבות המקרה לא מצאתי שגגה בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות. הבקשה נדחת אפוא.

ניתנה היום, י' באלול התשע"ט (10.9.2019).

ש ו פ ט